

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 466/22
22.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужилаца мал. АА и мал. ББ, обоје из ..., ..., које заступа законска заступница мајка ВВ из ..., са исте адресе, чији је пуномоћник Јасмина Селаковић-Папић, адвокат из Београда, Пожешка 41, против туженог ГГ из ..., ..., чији је пуномоћник Радомир М. Бућковић, адвокат из Београда, Шавничка 34/28, ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о жалбама тужилаца и туженог, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П2 966/21 од 16.5.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.9.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужилаца и туженог као неосноване и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Другог основног суда у Београду П2 966/21 од 16.5.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке обавезан је тужени ГГ да на име свог доприноса за издржавање мал. тужиоца АА плаћа месечно износ од 20.000,00 динара сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника мал. детета, почев од 2.7.2021. године, као дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду постојали законски услови или док се одлука не измени, с тим што је дужан да доспеле износе исплати у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ГГ да на име свог доприноса за издржавање мал. тужиље ББ плаћа месечно износ од 19.000,00 динара сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника мал. детета, почев од 2.7.2021. године, као дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду постојали законски услови или док се одлука не измени, с тим што је дужан да доспеле износе исплати у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца мал. ГГ преко досуђеног износа од 20.000,00 динара, до траженог износа од 30.000,00 динара, за износ од 10.000,00 динара, почев од 2.7.2021. године, као дана подношења тужбе, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље мал. ББ преко досуђеног износа од 19.000,00 динара,

до траженог износа од 30.000,00 динара, за износ од 11.000,00 динара, почев од 2.7.2021. године, као дана подношења тужбе, као неоснован. Ставом петим изреке, констатовано је да се овом пресудом мења пресуда Другог основног суда у Београду П2 1275/14 од 25.5.2016. године у ставу четвртом изреке. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбе. Тужиоци побијају пресуду у ставу трећем, четвртом и шестом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужени у ставу првом и другом изреке, како то произлази из жалбених навода, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге су образложили и жалбене предлоге изнели. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Тужиоци су одговорили на жалбу туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру законских овлашћења из одредбе члана 386. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/2011, 49/2013-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/2014, 87/2018 и 18/2020) у вези са чланом 202. Породичног закона-ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да жалбе тужилаца и туженог нису основане.

Приликом доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе мал. тужилаца, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је изрека пресуде разумљива, а у пресуди су дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о изведеним доказима и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П2 1275/14 од 25.5.2016. године, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. ББ плаћа месечни износ од 10.000,00 динара, а на име издржавања мал. АА износ од 12.000,00 динара, сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, почев од 25.5.2016. године, као дана пресуђења, па убудуће. Законска заступница мал. тужилаца и малолетна деца живе са мајком законске заступнице, у стану који је њено власништво. Она је пензионер и остварује пензију у износу од око 35.000,00 динара. Укупни месечни трошкови становања, које заједнички носе законска заступница и њена мајка, износе око 29.000,00 динара и обухватају трошкове инфостана, утрошене електричне енергије, кабловске телевизије, фиксног телефона и пореза. Трошкови хране за мал. децу на месечном нивоу износе око 25.000,00-30.000,00 динара. Мајка мал. деце је запослена и остварује месечну зараду у износу од 55.000,00 динара. Не остварује додатне приходе и нема финансијску помоћ других лица. Кредитно је задужена месечном ратом у износу од 15.000,00 динара по основу уговора о готовинском кредиту. Нема непокретности у свом власништву. Поседује аутомобил за који плаћа регистрацију у износу од 26.000,00 динара годишње, а за трошкове горива месечно издваја 9.000,00 динара. За подмиривање својих потреба издваја 20.000,00 динара месечно за храну, 4.000,00 динара месечно за козметику и 40.000,00 динара годишње за одећу и обућу.

Малолетни АА, који је у време доношења претходне пресуде, имао четири године и похађао предшколску установу, у време доношења ожалбене пресуде имао је 10 година и похађао је четврти разред основне школе. Његове укупне месечне потребе утврђене су у износу од 40.000,00 динара и оне обухватају 26.600,00 динара годишње за уџбенике, лектуру, школски прибор и ранац, 11.000,00 динара месечно за одећу и обућу, 3.200,00 динара месечно за тренинге пливања, а за опрему за тренинг 14.000,00 динара годишње, 1.500,00 динара месечно за козметику, око 2.000,00 динара месечно за ужину, 30.000,00 динара годишње за зимовање, 330,00 евра за летовање, 235,00 евра за рекреативну наставу, око 400,00 евра за прославу рођендана, 500,00 динара месечно за културна дешавања, 860,00 динара месечно за мобилни телефон, 12.750,00 динара за храну и 5.000,00 динара месечно за трошкове становања.

Малолетна ББ, која је у време доношења претходне пресуде, имала две године и похађала предшколску установу, у време доношења ожалбене пресуде имала је 8 година и похађала је други разред основне школе. Њене укупне месечне потребе утврђене су у износу од 38.000,00 динара и оне обухватају 27.290,00 динара годишње за уџбенике, лектуру, школски прибор и ранац, 11.000,00 динара месечно за одећу и обућу, 3.200,00 динара месечно за тренинге пливања, а за опрему за тренинг 14.000,00 динара годишње, 1.500,00 динара месечно за козметику, око 2.000,00 динара месечно за ужину, 29.000,00 динара годишње за зимовање, 330,00 евра за летовање, 235,00 евра за рекреативну наставу, око 400,00 евра за прославу рођендана, 700,00 динара месечно за мобилни телефон, 1.000,00 динара за књиге, 12.750,00 динара за храну и 5.000,00 динара месечно за трошкове становања.

Тужени је у запослен у Управи криминалистичке полиције, као и у време доношења претходне пресуде, када је остваривао месечну зараду у износу од 75.000,00-80.000,00 динара. У време доношења ожалбене пресуде, остварује просечну месечну зараду у износу од око 121.020,61 динар, по основу редовног рада, рада ноћу и прековременог рада. Живи у стану површине 70 м², са мајком, која је власник стана. Мајка туженог остварује пензију од око 45.000,00 динара и она сноси све трошкове становања, а тужени једном у три месеца плаћа трошкове кабловске телевизије у износу од 3.500,00 динара. Власник је непокретности површине 44 м², коју је стекао у јуну 2021. године, на основу уговора о стамбеном кредиту и отплаћује месечну рату у износу од око 12.948,00 динара. Има аутомобил за који плаћа регистрацију у износу од око 25.000,00 динара, а за гориво месечно издваја око 100,00 евра. Болује од ..., па за храну издваја 30.000,00 динара месечно. За одећу и обућу издваја 3.000,00-5.000,00 динара месечно, а за козметику 2.000,00 динара. Не остварује додатне приходе. Има обавезу издржавања малолетног детета из претходног брака износом од 20.000,00 динара месечно.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у смислу члана 8. ЗПП. Тужиоци ни тужени нису истицали нове чињенице нити су предложили нове доказе у својим жалбама, у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно закључио да су се стекли услови за измену висине доприноса туженог у издржавању мал. тужилаца у односу на износ који је био утврђен пресудом истог првостепеног суда П2 1275/14 од 25.5.2016. године.

Првостепени суд је правилно закључио да су се повећале потребе мал. деце од доношења раније одлуке, те да су у конкретном случају испуњени услови из члана 164. Породичног закона-ПЗ за измену висине издржавања утврђене ранијом судском одлуком. У међувремену су се промениле околности на страни мал. тужилаца, њихове актуелне потребе су увећане у поређењу са потребама које су имали у време када је донета претходна одлука и када су похађали предшколску установу, јер сада имају трошкове школовања, ваннаставних активности, а повећани су и трошкови живота. Са друге стране, побољшане су материјалне могућности туженог, јер остварује већу зараду, а у међувремену је стекао и непокретност. Мал. тужиоци су старији шест година, у динамичном су животном добу када социјални живот постаје независнији и садржајнији у односу на период од пре шест година и када се њихове потребе умножавају и повећавају у кратким временским периодима и условљене су њиховим годинама и потребама за образовањем, као и могућностима туженог, које су условљене како његовим редовним месечним примањима, као и могућностима за стицање додатних прихода осим зараде.

Немају утицаја наводи жалбе мал. тужилаца да тужени остварује значајно већу зараду од мајке мал. деце и да је власник непокретности, због чега треба већим износом да доприноси издржавању мал. деце од износа којим доприноси мајка. Ово са разлога што је првостепени суд, одлучујући о захтеву за измену висине издржавања, правилно ценио све битне чињенице које је утврдио на основу исказа законске заступнице мал. деце и туженог, као и на основу других изведених писаних доказа, а од којих зависе могућности родитеља у смислу одредбе члана 160. став 3. ПЗ, па је стављајући у однос не само приходе, већ и трошкове, правилно одмерио висину издржавања. Наиме, родитељи имају законску обавезу да заједнички доприносе издржавању малолетне деце и њихова обавеза је таква да сваки родитељ дугује онај део средстава који одговара његовим могућностима. С тим у вези, по оцени другостепеног суда, иако мајка остварује значајно нижу зараду од туженог, она је као млада особа (1984. годиште) и радно способна, дужна да активира све своје капацитете и да на тај начин допуни недостајућа новчана средства, па и да на терет обима задовољења сопствених потреба, обезбеди издржавање својој малолетној деци. Чињеница да тужени остварује већу зараду од законске заступнице, не ослобађа законску заступницу њене обавезе издржавања деце коју и она има, нити ствара обавезу туженом да већим износом од оног који одговара половини укупних утврђених потреба мал. деце доприноси издржавању, посебно имајући у виду да за разлику од мајке, тужени има обавезу издржавања још једног мал. детета износом од 20.000,00 динара месечно. По становишту другостепеног суда, правилно је првостепени суд ставом трећим и четвртим изреке, одбио тужбени захтев, имајући у виду да укупне месечне потребе мал. деце које су реално опредељене, не оправдавају досуђивање већег износа од оног на који је тужени обавезан.

Без утицаја су и наводи жалбе мал. тужилаца да је туженом признато 30.000,00 динара месечно за исхрану, а да је у исто време мал. деци која расту и развијају се, могуће обезбедити разноврсну исхрану са 12.750,00 динара месечно по детету. Ово са разлога што су наведене чињенице утврђене из исказа законске заступнице мал. тужилаца (која је определила потребе мал. деце) и туженог, а законска заступница током поступка није спорила потребе туженог који при том болује од дијабетеса и због природе тог обољења има потребу за редукованом исхраном и самим тим и веће издатке за те потребе.

На другачију одлуку о жалби није од утицаја ни жалбени навод мал. тужилаца да је нејасно због чега је суд приликом одређивања висине доприноса, имао у виду минималну суму издржавања. Наиме, минимална сума издржавања је само оквирни износ о коме је првостепени суд у смислу одредбе члана 160. став 1. ПЗ, био дужан да води рачуна, а укупне потребе мал. деце је утврдио у износу који је виши од минималне суме издржавања.

Није од утицаја на другачију одлуку о жалби указивање туженог да никада није каснио са исплатом доприноса издржавања, због чега није требало да буде обавезан да повећаним износом доприноси ретроактивно, односно почев од дана подношења тужбе, посебно имајући у виду његову обавезу издржавања коју има према најстаријем мал. детету и кредитну задуженост. Ово са разлога што се издржавање може тражити само за убудуће, а најраније од дана подношења тужбе. Тужени је могао самоиницијативно да повећа износ којим је доприносио у издржавању мал. деце, јер му нису могле остати непознате околности да су потребе мал. деце повећане, јер су мал. тужиоци, у међувремену кренули у школу, због чега су се повећали њихови трошкови на име школовања, имају ваннаставне активности, а повећали су се и трошкови живота. Такође, околност да је тужени плаћао издржавање редовно по претходној пресуди, може бити од значаја у извршном поступку, у којем ће се утврдити да ли је извршавана одлука суда у делу који се односи на издржавање и у ком износу.

Како се ни осталим наводима у жалби мал. тужилаца и туженог правилност и законитост првостепене пресуде не доводи у сумњу, а које другостепени суд сагласно овлашћењу из одредбе члан 396. став 1. ЗПП посебно не образлаже, применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Нису од утицаја наводи жалбе мал. тужилаца којима указује да првостепени суд није могао донети одлуку о трошковима из разлога правичности. Ово стога јер је вођење ове парнице било у интересу мал. тужилаца како би се одлучило о измени одлуке о њиховом издржавању, па је правилно првостепени суд одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, у складу са одредбом члана 207. ПЗ, а за овакву своју одлуку, првостепени суд је по оцени овог суда дао довољне и јасне разлоге, те је одлука о трошковима поступка потврђена у смислу члана 401. тачка 2. ЗПП у вези са одредбом члана 202. ПЗ.

Како мал. тужиоци ни тужени, нису успели у поступку по изјављеној жалби, не припада им накнада трошкова другостепеног поступка, те је сходно члану 165. став 1 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа - судија
Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић